

Fältregementsnummer

Kungl. Dalregementets
Kamratförenings

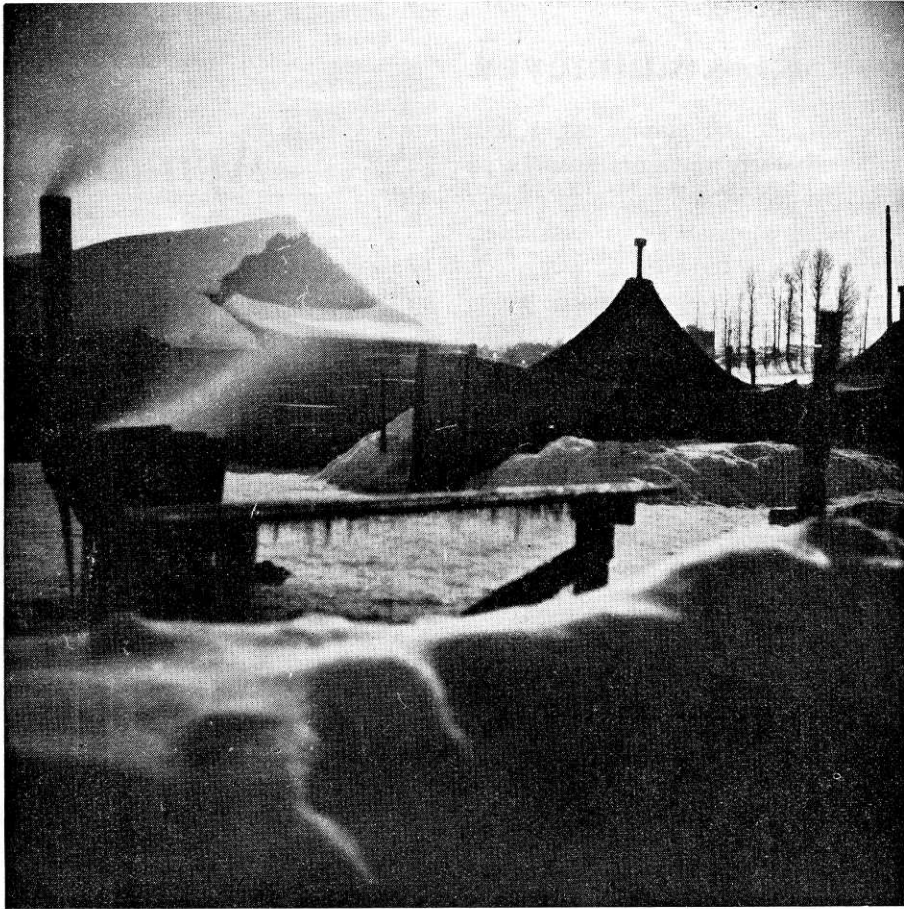

Medlemsblad

Juli 1940

Utgivare: Kapten J. A. FRIEBERG
Redaktör: Kapten C. LAURIN

N:o 14

Nära polcirkeln.

Överste A. R. Krautmeyer.

Vår föreningsordförande har lämnat oss. Vilken av oss alla kunde med större rätt göra anspråk på ställningen som den främste kamraten i den alltmer vidgade krets som hålles samman av kamratskapets idé i de krönte dalapilarnas tecken.

Adolf Krautmeyer förkroppsligade för de flesta av oss denna idé. Son till en överste och chef för Kungl. Dalregementet, själv framgångsrik officer och slutligen ordförande i vår kamratförening, har han hela sitt liv verkat inom och för detta regemente. Utan överdrift kan sägas att i naturlig befälsförmåga har ingen inom regementet i hans tid varit honom överlägsen. Jämnmod, välvilja och fasthet säger en uråldrig svensk reglementsbestämmelse vara befälsföringens hörnstenar.

Lugn och värdighet präglade alltid hans uppträdande inför truppen, välvilja och personligt intresse för varje underlydande skapade en varm tillgivenhet och en fasthet som var oföränderlig mot hög som låg vilket ingav ett orubbligt förtroende till honom. Den som icke kände honom närmare förvånade sig över och kanske tadelade den för våra nordliga breddgrader ovanliga extravagans med vilken han i hela sitt liv uppträdde. Men detta hängde samman med det konsekventa och oböjliga i hans livsinställning. Ingen tidsströmning och ingen olycka förmådde vare sig bryta hans fasta vilja eller rubba på de ideal han en gång uppställt för sig.

Hans ställning som vår föreningsordförande uppfattade han ingalunda som en arbetsfri hederspost.

Ofta lät han samla verkställande utskottet, där väckande olika förslag, utan att sky någon möda, och hans vitalitet verkade livande och eggande på övriga medarbetande.

Att hans minne lever i dalabygderna erfor nyligen truppen vid ett av regementets fältkompanier, då vid en lägereldsafton den 80-årige indelte korpralen Stolpe med stolhet skildrade att han på 80-talet varit vår föreningsordförandes förman och med beundran tillade: »Men de va' en riktig karl de', ska ja' säga». Och däri instämma säkert de mängder soldater som sedan den tiden stått under hans befäl.

Så står vid hans bortgång icke blott det aktiva regementet utan även generationer av äldre årsklasser i Dalarna i djupaste tacksamhetsskuld till vår främste kamrat för att han givit oss alla en hög förebild i militär uthållighet och manligt äkta kamratskap.

Casimir Laurin.

Aumarsch.

*Nu marscherar den gråa, tunga pluton
med hästar och kärror små
för lastning vid södra järnvägsstation
i tid före klockan två.*

*Promenadens björkar stå strama giv akt
när kolonnen stolt drar förbi.
En man stegar fram i sin egen takt
och gnolar en marschmelodi.*

*Det var förra gången. En dag i maj,
som han följde på samma stråt
en pluton med vita mössor på svaj
när den jublande drog framåt.*

*I de vita björkarnas pelargång
gav ett skallande eko svar
på de ungas brusande segersång
om studentens lyckliga dar.*

*Det är som marscherade samma tåg
vid sidan av tunga pluton
och gav den sitt ljus och sin hoppfulla håg
på vägen till södra station.*

SVANTE SVÄRDSTRÖM.
(Ur »Tunga pluton».)

